

mede Skibe, saa er der ogsaa fra dette Synspunkt al mulig Grund til at være varsom. Disse forskellige Betragtninger have for Udvalget været afgørende, og vi have derfor været enige om paa dette Punkt at blive ved de gældende Bestemmelser. — Det andet Punkt, som er af noget større Betydning, er Spørgsmaalet om Fremgangsmaaden ved Meddelelsen af Bevis som Skibsfører, Styrmand o. s. v. Ifølge Lovforslaget ønskes dette ordnet saaledes, at Udstedelsen af alle slige Beviser henlægges under en enkelt Mündighed, nemlig Navigationsdirektøren. Han skal udstede samtlige Beviser, der give Ret til at være Skibsfører, Sættekipper, Styrmand, Mastinmester og Mastinpasser. Dette er en meget væsentlig Forandring i den bestaaende Ordning. Ifølge de gældende Bestemmelser er Forholdet det, at det er den stedlige Overighed, Magistraten i Byerne eller Politimesteren paa Landet, som udsteder slige Beviser. For Skibsføreres og Sættekipperes Vedkommende følger dette jo allerede deraf, at Retten til at være Skibsfører eller Sættekipper er afhængig af Borgerstab eller Næringsbevis, men ogsaa for Styrmands og Mastinmestres Vedkommende er det Dvirigheden, der udsteder Beviserne. Denne Ordning medfører for alle de paagældende den store Vedkommelighed, at de i et givet Øjeblik ved at henvende sig til Dvirigheden hurtigt kunne faa Papiret udstedt, naar de i øvrigt fyldestgøre de Betingelser, Loven foreskriver. De have kun at medbringe deres Eksamensbevis og deres Søfartsbog, hvoraf vedkommende Autoritet kan se, at de befalede Togter ere gjorte, og naar disse Dokumenter ere fremlagte, faar man uden videre Ophævelse eller Omstændighed sit Bevis udstedt. Derimod er det klart nok, at Henlæggelsen af disse Bevisers Udstedelse under en enkelt Centralautoritet altid vil medføre noget mere Ulejlighed, noget større Ulempe for de paagældende end den nuværende Ordning. Hvor stor denne Ulempe vil blive, kan der være forskellige Meninger om, men i alle Tilfælde, at det vil blive mindre bevemt end ved den nuværende Ordning, synes der fornuftigvis ikke at kunne være Tvivl om. Denne Betragtning bevirkede ogsaa, at der i Lands tinget i Fjor fra et Mindretals Side blev stillet Forslag om at blive ved det bestaaende, men dette vandt ikke Tilslutning i Lands tinget, og Regeringens Forslag blev vedtaget. Vi have imidlertid i Udvalget ikke kunnet se rettere, end at det er hensigtsmæssigere at opretholde den nuværende Ordning fremfor at henlægge Udfærdigelsen af samtlige Beviser under Navigationsdirektøren. Men jeg maa i øvrigt bemærke, at dette er et af de Spørgs-

maal, til hvilke Udvalget ikke har taget endeligt Standpunkt. Den Affattelse, som de her henhørende Vædringsforslag have faaet, er derfor heller ikke endelig. Der vil ogsaa være flere andre Vædringer i Sammenhæng hermed at foretage, hvis Udvalget fastholder sit Standpunkt til § 16 ved den endelige Affattelse; men hele Spørgsmaalet vil blive taget op til fornyet Overvejelse inden 3dje Behandling. Det er muligt, at det kunde være hensigtsmæssigt at lægge, i alt Fald til Dels, Bevisernes Udstedelse hen under en Centralmyndighed, men det vilde da sandsynligvis være hensigtsmæssigere, om det blev Indenrigsministeren direkte, som overtog dette Hverv, fremfor Navigationsdirektøren. Men, som sagt, disse Spørgsmaal vil Udvalget overveje paa ny inden 3dje Behandling, og jeg skal altsaa paa det nuværende Trin af Sagen indskrænke mig til at anbefale foreløbig at vedtage de Forslag, som Udvalget desangaaende har stillet.

Dette er, som jeg har anført, de to væsentligste Punkter, paa hvilke vi foreslaa Forandring i Lovforslaget. Hvad de øvrige Vædringsforslag angaa, skal jeg derefter nævne dem, idet jeg følger den Orden, hvori de ere anførte i Betænkningen. Udvalget har fundet, at den Forfæst, som Lovforslaget indeholder med Hensyn til den praktiske Uddannelse, hvorom en Søofficer skal have aflagt Vidnesbyrd for at kunne erholde Bevis som Skibsfører, ikke er tilstrækkelig betryggende og foreslaar derfor nærmere at præcisere, hvilken Art af Tjeneste Søofficerer skulle have udført — Hvad angaar den foreskrevne Synsprøve, hvilken jo væsentlig maa dreje sig om Spørgsmaalet om Farveblindhed, har man anset det for ganske unødvendigt at fordrø, at denne Synsprøve skal have været aflagt just i det sidst forløbne halve Aar, før man erholder Beviset som Skibsfører. Man finder det tilstrækkeligt, at Prøven er aflagt efter det fyldte 14de Aar, en Aldersgrænse, der jo stemmer med, hvad der forlanges i Henseende til de Togter, som vedkommende skal have gjort. — For Sættekipperens Vedkommende foreslaar man en lille Vædring, som staar i Forbindelse med en tilsvarende Vædring, som Udvalget samtidigt foreslaar til Loven om Styrmands Eksamen. Denne Vædring, nemlig Vædringsforslaget under Nr. 8, er motiveret ved det Hensyn, at det er ønskeligt, at Sættekipperprøven skal kunne aflægges, uden at vedkommende skal have faret en vis Tid til Søs. Vi gøre altsaa Meddelelsen af Beviset som Sættekipper afhængig af, at vedkommende